

KOŚCISTY (6) ai

o jasne.

sg m N kościsty (2). ◇ G kościst(e)go (1). ◇ n A kościst(e) (1). ◇ pl N subst kościst(e) (1). ◇ A subst kościst(e) (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w.

Przymiotnik od „kość” ‘twarda część ciała ludzi i zwierząt’; osseus Cn (6) :

a. *Mający wydatne kości (4) : Melánkolik/ czarny/ iákoby śiny/ íkryty/ ponury/ [...] fuchy koścífity/ oczu czarnych/ íkóry twárdéy/ żeł przéltrónych Oczko 34.*

Szereg: »kościsty i mięsisty« (2): [k]to ma miáńsze ramiona y barki, to ieft kościfte y mięśífite, taki też mufi być mocny. *GlabGad P, P6v.*

»kościsty i żyłasty« (1): Był Alexánder średnioy vrody/ twárzy obdłuż/ koścífity y żyłáfity/ ku mocy vdáthny *BielKron 403v.*

b. *Mający kości, złożony z kości, pełen kości (2) :*

Szereg: »kościsty i mięsisty« (1): iż [Jezus] koścífite y mięśífite ciáło fwoie prawdziwie przez zámknione drzwi y mury y ściány wnieść/ y poštáwić fię w śródku vczniow z nim raczył. *SkarKaz 204a.*

Przen: Trudny do zgryzienia (1) : on ty fwoie kwiatki názwał śniadániam : obiecuiąc mi po nim iákiś gnaćífity obiad. Przetom też łobie ták błáhhym śniadániam/ kofztownego tego tám obiádu koścífitego płowác niechciał. *CzechEp *2v.*

Synonim; b. gnacisty.

Cf BEZKOŚCISTY